

Hızır

– berberce · 29 Haziran 2024

Çocukluğumda hayallerim arasındaydı avukat,savcı ve hakim olmak ancak her şeyin değiştiği gibi hayallerimiz de değişti,bambaşka işlerle geçimimizi sürdürüyoruz şimdilerde.

Pandemi dönemindeydik iş görüşmesine gittim kimse kimseyle ne konuşmak istiyor ne karşılaşmak ne de tokalaşmak kısacası insanın insandan köşe bucak kaçtığı anormal günlerdeyiz ama çalışmak da zorundayız.Görüşmem bitti,düştüm yollara, dolmuşların gelmediği gibi sivil araçlar da geçmiyor,üç- beş kamyonet geçti el kaldırsam da durmadı,öğle vakti olduğu için sıcaktan adım atacak halim kalmadı ama başka çarem de yoktu.Akşama kadar yaya olarak eve varmak mümkün değil.

Beyaz renkli bir otomobil üç dört metre beni geçtikten sonra durdu,geri geri geldi ve "atla"dedi,genç birisiydi biraz sohbet ettikten sonra Ankaralı olduğunu,hukuk fakültesinden yeni mezun olduğunu ancak avukatlık yapmak istemediği için babasının muz serasıyla ilgilendiğini ve serada çalışan işçilerin yanına gitmekte olduğunu öğrenmiştim.Para teklif ettim almadı ve kalbi tertemiz olan o kardeşimiz hala şunu diyordu:

"Yerin uzaksa götüreyim abi."

İyiler her zaman ve her yerde iyi,kötüler ise her zaman ve her yerde kötüdür ve de ne iş yaparsanız yapın ya överler ya da söverler.Yolda kaldığım anda bana hızır gibi yetişen bu kardeşimizi ömrüm boyunca unutmam mümkün değil, keşke onunla yeniden karşılaşsak onu evime misafir edip bir güzel ağırlayabilseydim.